

Мария Илиева

Искам да бъда утеха

Как исках, със „добре дошъл“,
на прага дървен да те срещна,
от раменете тихата обίδα
като раница да махна.
Въздишката дълбока да откъсна,
подобно трън, забит в душата.
Да ми разкажеш, искам,
за момчето с русите къдрици,
което с плюшеното мече,
разказваше на детството мечтите.
И как под одеалото с фенерче,
впускаше се в битки със злодеи,
и как, във боя станал победител,
се унасяше в прегръдката на феи.
И исках, там, до тебе да приседна,
отвън, край дървената стълба,
където тичал си, възседнал пръчка
и плакал над ожулените длани.
И искам нежно да целуна тези рани.
Да слушам, за младежа в униформа,
последвал пътя на сърцето,
преметнал автомат през рамо –
от кървави следи как пари.
Как с обич е създал детето,
сред прах, отломки и пожари...
Да слушам и да плача с тебе,
сълзите във пелин да се превърнат,
а ние с тебе жадно да отпием.
И искам с миро да измия
болката през всичките години.
... Да видя този мъж, раздаващ
без остатък обичта, да каже
как за втори път открил живота,
е намерил вяра във децата...
Как смисъл в изкуството открил е,
и трудно ли е да погледнеш Господ?
И как, успява тази обич
към цветенцето малко да запази
и влюбения взор на птиците,
отлитащи към алените залези,
да види...

Свалила тежестта от плещите,
събирам съчки...
Нека,
лумне огънят в огнище,
разпалено от спомени и бъдеще.
И топла питка да разчупя,
ухаеща на ръж и изорана нива,
а две очи молитва да шептят
за теб.
Без думи говори ми.
А когато вечерта погали ни
със кадифените си пръсти,
и блеснат сребърни шевици
на луна по роклята извезана
Със козяк и със черга
да те завия, стопля...
Ще ти наляя
вино в чашата от лято.
При тебе обич, искам да притихна.
Да сещам, как бълнуваш с устни,
нагорчали от тръпчива сладост.
Да тръгнем заедно, натам,
от където всичко е започнало.
За да се завърнем заедно.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10107>]